

อาลัยปลายปากกา...

สุภาว เทวกุล

● ยิ้มแย้มแค้นใสอยู่ในหน้า
ใบปลายนปากกาหน้าหนังสือ
ทยาตน้ำแก้วใสทีในมือ
ความซื่อศรัทธาในอารมณ์

ในตาทุกตาหน้าจอแก้ว
เรื่องแล้วเรื่องเล่าเศร้าดูขสม
โอดแค้นลีลาพาชื่นชม
หน้าขึ้นอกตรมไปตามเพลง

ในกลางการงานบรรสานสรรพ
ล้ำวลรับรับระดับกระเดง
ในความสัมพันธ์เป็นกันเอง
ในความศรัทธาเคร่งมีคร่ำครวญ

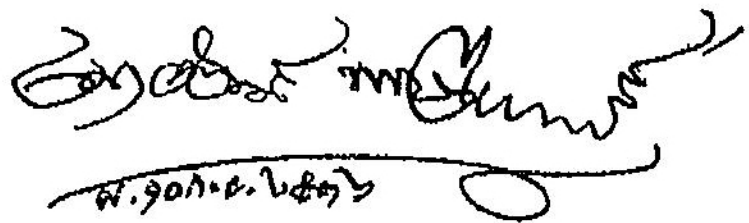
นี่คือ สุภาว เทวกุล
ดอกไม้มัดมนอยู่ในสวน
บานขึ้นบานเข้าแล้วบานชวน
หม่อมวลไม่คืนให้ขึ้นบาน

ร่วงแล้วร่วงเล่าเฝ้าแต่ร่วง
เจ้าดวงดอกไม้มัดมนหวาน
ทยาตน้ำแก้วไว้ในดวงมาน
ค่อยชราค่อยร่วงลงสู่ดิน

ไอ้สวนอักษรมาลีศรี
เจ้าดวงมาตีมาลาถิ่น
คือทิพย์ธาราอันหลังริน
หล่อเลี้ยงปฤพินบรรณภพ

หล่อเลี้ยงใจชนให้ชื่น
ให้ต้นให้รู้อยู่สงบ
ให้ฝันให้ใฝ่ไปเลิศลบ
ให้รู้จุดจบที่แท้จริง

ปากกา สุภาว เทวกุล
ยังอวลยังอุ่นยังอ้ออ้อ
บรรทัดสุดท้ายว่างวายทิ้ง
ทยาตน้ำแก้วกลิ้งปลายนปากกา ฯ

พ. ๑๐ ก. ๒. ๒๕๓๖